

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 29. juni 2001 af Østre Landsrets 2. afdeling
(landsdommerne Ulla Staal, Niels Boesen og Søren Axelsen).

2. afd. nr. B-3407-99:

L [REDACTED]

(Advokat Jane Ranum)

mod

Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten v/advokat Birthe Eskildsen).

I forbindelse med diabeteskontrol på S [REDACTED] i maj 1992 fik P [REDACTED] ved ultralydsundersøgelse konstateret en ekkorrig proces i leveren. Der blev ikke efterfølgende foretaget yderligere undersøgelser af leveren før i april 1996, da en ultralydsscanning viste en stor tumor i leveren. På dette tidspunkt var der ikke længere mulighed for at behandle tumoren, som var ondartet, og den 12. juli 1996 afgik Preben Geertinger ved døden som følge heraf.

Den 4. juli 1997 anerkendte Patientforsikringen, at P [REDACTED] ved den forsinkede diagnosticering af levertumoren var påført en erstatningsberettiget skade efter lov om patientforsikring. Den 7. oktober 1997 traf Patientforsikringen herefter afgørelse om, at boet efter P [REDACTED] var berettiget til godtgørelse for varigt mén og erhvervsevnetabserstatning med henholdsvis 27.850 kr. og 61.200 kr., begge beløb

ekskl. renter, samt at P [REDACTED] efterlevende ægtefælle, L [REDACTED], var berettiget til erstatning for forsørgertab og begravelsesudgifter med henholdsvis 53.210 kr. ekskl. renter og 10.628,75 kr. Boet efter P [REDACTED] og L [REDACTED] påklagede afgørelsen til Patientskadeankenævnet, som den 1. juni 1999 stadfæstede afgørelsen.

Under denne sag, der er anlagt den 30. november 1999, har sagsøgeren, L [REDACTED], til hvem dødsboets eventuelle krav på yderligere godtgørelse og erstatning er udlagt, indbragt Patientskadeankenævnets afgørelse for landsretten og efter sin endelige påstand påstået sagsøgte, Patientskadeankenævnet, tilpligtet at anerkende, at godtgørelse for varigt mén udgør 92.833,33 kr., at erstatning for erhvervsevnetab udgør 714.000 kr., og at erstatning for forsørgertab udgør 191.173,50 kr., alle beløb med sædvanlig procesrente fra den 26. august 1992, samt at der i erstatning for advokatomkostninger tilkommer sagsøgeren 25.000 kr. med sædvanlig procesrente fra den 12. oktober 1997.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Påstandsbeløbene fremkommer således:

Godtgørelse for varigt mén:

100%, jf. erstatningsansvarslovens § 4, stk. 1,	278.500,00 kr.
- 50%, jf. erstatningsansvarslovens § 4, stk. 2,	<u>-139.250,00 kr.</u>
	139.250,00 kr.
reduceret med 1/3	<u>- 46.416,66 kr.</u>
i alt	<u>92.833,33 kr.</u>

Erstatning for erhvervsevnetab:

100%, årsindtægt 300.000 kr.x6,	
jf. erstatningsansvarslovens § 6,	1.800.000,00 kr.
8 1/2% heraf i 7 år, jf.	
erstatningsansvarslovens § 9,	1.071.000,00 kr.
reduceret med 1/3	<u>- 357.000,00 kr.</u>
i alt	<u>714.000,00 kr.</u>

Erstatning for forsørgertab:

100%, jf. erstatningsansvarslovens § 6 og § 9,	1.071.000,00 kr.
30% heraf, jf. erstatningsansvarslovens § 13, stk. 1,	321.300,00 kr.
8 1/2% heraf i 7 år, jf. erstatningsansvarlovens § 13, stk. 2,	<u>191.173,50 kr.</u>

Erstatning for andet tab:

advokatomkostninger	<u>25.000,00 kr.</u>
---------------------	----------------------

Sagens nærmere omstændigheder:

Under indlæggelse på S [REDACTED] fra den 22.-24. april 1992 fik retsmediciner, dr.med. P [REDACTED], født den 3. februar 1923, konstateret diabetes. Efter udskrivelsen var P [REDACTED] almene helbredstilstand bl.a. grundet vægttab ikke tilfredsstillende, og i forbindelse med ambulant kontrol fik han herefter den 25. maj 1992 foretaget en ultralydsscanning af øvre maveregion. I journalnotatet vedrørende ultralydsscanningen er bl.a. anført:

"leveren er ikke forstørret. Bagtil i hø. leverlap ses en 4 1/2 cm stor, noget ekkorig proces, som egentlig ligner en metastase. Da jeg ikke er helt sikker på, om det er en metastase, og da fundet ligger lidt dårlig for biopsitagning, har jeg ikke sagt noget til pt. om dette, men man skulle måske kontrollere det om nogle mdr."

Den følgende dag var P [REDACTED] til samtale på sygehuset, og af journalnotatet vedrørende denne samtale fremgår bl.a.:

"Jeg har sagt til pt., at der er et lidt suspekt område i bunden af leveren, men vi kan ikke udtale os nærmere om, hvad dette består af. Som han ganske rigtigt siger, vil det næppe få nogen konsekvenser behandlingsmæssigt og vi vil derfor gøre det, at vi kontrollerer fundet om 3 mdr., hvor pt. møder til diabeteskontrol."

Af journalnotat af 26. august 1992 fremgår, at P [REDACTED] telefonisk havde kontaktet sygehuset og oplyst, at han var

flyttet til Lolland. Han angav at være velbefindende, at vægttabet var ophørt, og at han havde kontrolleret diabetesen. Han blev under telefonsamtalen opfordret til at kontakte N [redacted] [redacted] med henblik på fortsat diabeteskontrol, og han blev herefter afsluttet fra S [redacted].

I slutningen af 1995 traf P [redacted] aftale med praktiserende læge K [redacted] om planlægning af en nærmere strategi for sukkersygereguleringen, og til brug herfor rekvirerede han fra S [redacted] en kopi af journalen fra 1992, som han herefter fik tilsendt.

I februar 1996 blev P [redacted] syg med feber og smerter nedadtil i højre lunge. Da tilstanden forværredes, fik han den 30. april 1996 på C [redacted] foretaget ultralydsundersøgelse af maveregionen, som viste en 6 x 10 cm stor tumor i højre leverlap og en mindre, afrundet proces i venstre leverlap forenelig med metastase.

Den 6. maj 1996 blev P [redacted] indlagt på R [redacted] [redacted] med henblik på yderligere undersøgelser, men da behandling af den diagnosticerede tumor fandtes udsigtsløs, blev P [redacted] [redacted] den 13. maj 1996 overflyttet til C [redacted] [redacted], hvor han den 12. juli 1996 afgik ved døden.

P [redacted] havde forinden udfærdiget en redegørelse af 18. juni 1996 over sin indtægtsgivende virksomhed efter sin pensionering i marts 1993, til dels ved henvisning til en erklæring af 13. maj 1996 fra forlagschef M [redacted]. I redegørelsen og erklæringen er bl.a. anført, at P [redacted] forfatterskab ("Af en retsmediciners bekendelse" og "Lualaba") inden udløbet af 1996 forventedes at ville have indbragt ham minimum 400.000 kr. i royalty på 2 år, og i 1994 og 1995 havde han haft en indtjening på i alt 145.000 kr. ved rådgivende virksomhed og 36.445 kr. ved foredrag, kronikker, radio/TV etc.

I Patientforsikringens afgørelse af 4. juli 1997 anførtes som begrundelse for at anse den forsinkede diagnosticering af levertumoren for at være en erstatningsberettiget skade efter

lov om patientforsikring følgende:

"Patientforsikringen har ved sin afgørelse lagt vægt på, at det må anses for overvejende sandsynligt, at den proces, der blev påvist ved ultralydscanning den 25. maj 1992 på S [redacted] var et tidligt stadie af den levercancer, som blev påvist ved ultralydsundersøgelse den 30. april 1996 på N [redacted].

Patientforsikringen har endvidere lagt vægt på, at optimal lægelig behandling havde tilsagt, at man på S [redacted] havde sikret sig, at der blev foretaget yderligere diagnostiske undersøgelser i form af CT-scanning eller leverbiopsi på det planlagte kontroltidspunkt i august 1992, efter at ultralydscanningen den 25. maj 1992 havde vist en 4 1/2 cm stor proces i højre leverlap.

Såfremt P [redacted] ikke ønskede at få foretaget sådanne yderligere undersøgelser på S [redacted] på grund af den lange afstand til hans nye bopæl, havde optimal lægelig behandling tilsagt, at man i forbindelse med telefonsamtalen med P [redacted] den 26. august 1992 havde understreget den vigtige betydning af, at der blev foretaget yderligere undersøgelser af leverfundet. Disse undersøgelser kunne f.eks. have været foretaget på C [redacted], enten ved, at P [redacted] eller S [redacted] med P [redacted] samtykke tog kontakt til C [redacted].

Patientforsikringen har her taget i betragtning, at P [redacted] ved kontrollen den 26. maj 1992 ikke havde fået oplyst, at man mistænkte, at processen, som blev påvist ved ultralydscanningen, var en metastase, idet fundet egentlig lignede en metastase. P [redacted] havde med de oplysninger han havde modtaget i forbindelse med kontrollen den 26. maj 1992 ikke tilstrækkelig grundlag for selv at bedømme vigtigheden af at få foretaget yderligere undersøgelser.

Patientforsikringen har således ikke fundet det godtgjort, at man på S [redacted] foretog sig tilstrækkeligt for at sikre, at der blev foretaget yderligere undersøgelser af leverfundet ved blot, under telefonsamtalen den 26. august 1992, at foreslå P [redacted] at kontakte N [redacted] med henblik på fortsat diabeteskontrol.

Såfremt der var foretaget yderligere undersøgelser i august 1992, må det anses for overvejende sandsynligt, at man herved kunne have stillet diagnosen malign levertumor. Det må endvidere anses for overvejende sandsynligt, at det herefter havde været muligt at foretage radikal resektion af tumor i au-

gust 1992 med helbredelse af P [redacted] til følge.

....."

Ved skrivelse af 12. september 1997 opgjorde sagsøgerens advokat, advokat Jane Ranum, et samlet erstatningskrav til boet efter P [redacted] og til sagsøgeren på i alt 1.992.698,08 kr. ekskl. renter.

Af Patientforsikringens afgørelse af 7. oktober 1997 om erstatningens størrelse fremgår bl.a., at Patientforsikringen modtog anmeldelse efter lov om patientforsikring den 11. juli 1996 (dagen før P [redacted] død), og at Patientforsikringen derfor fandt, at godtgørelse efter erstatningsansvarsloven var faldet i arv. Det fremgår endvidere af afgørelsen, at stationærtidspunktet var fastsat til den 10. maj 1996. Vedrørende fastsættelsen af godtgørelse for varigt mén på 27.850 kr. ekskl. renter lagde Patientforsikringen til grund, at P [redacted] [redacted] méngrad som følge af patientskaden var 100%, at han var fyldt 69 år på tidspunktet for patientskadens indtræden, og at den standardberegneede méngodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 4 herefter skulle reduceres med 4/5, fordi P [redacted] "kun var kortvarigt syg som følge af patientskaden, svarende til perioden fra stationærtidspunktet den 10. maj 1996 til den 12. juli 1996." Tilsvarende blev lagt til grund ved fastsættelsen af erstatning for erhvervsevnetab på 61.200 kr. ekskl. renter og for forsørgertab på 53.210 kr. ekskl. renter, idet det samtidig blev lagt til grund, at P [redacted] [redacted] årsløn var 300.000 kr., og at han ville kunne have opretholdt sin erhvervsevne i yderligere 2 år, såfremt patientskaden ikke var indtrådt. Krav om erstatning for advokatomkostninger blev ikke imødekommet.

Ved skrivelse af 18. december 1997 påklagede boet efter P [redacted] [redacted] og L [redacted] Patientforsikringens afgørelse af 7. oktober 1997 til Patientskadeankenævnet for så vidt angik fastsættelsen af stationærtidspunktet, reduktionen af erstatningen som følge af skadelidtes død, skadelidtes skønnede resterende erhvervsevne og erstatning for advokatomkostninger.

Ved skrivelse af 1. juni 1999 stadfæstede Patientskadeankenævnet Patientforsikringens afgørelse med følgende begrundelse:

Efter Patientforsikringslovens § 5, stk. 1, fastsættes erstatning og godtgørelse efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

Stationærtidspunktet for en skadelidts helbredstilstand, er det tidspunkt, hvor det må antages, at den skadelidtes tilstand ikke yderligere vil blive forbedret. Patientskadeankenævnet kan tiltræde, at Patientforsikringen i P. [redacted] tilfælde har fastsat stationærtidspunktet til den 10. maj 1996, svarende til det tidspunkt, hvor yderligere behandling fandtes udsigtsløs.

For så vidt angår den beløbsmæssige opgørelse af kravene bemærkes følgende:

Godtgørelse for varigt mén fastsættes efter erstatningsansvarslovens § 4 under hensyn til skadens medicinske art og omfang og de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse, idet méngraden fastsættes efter forholdene på det tidspunkt, hvor skadelidtes helbredstilstand bliver stationær, med 2.785 kr. pr. méngrad. - Patientskadeankenævnet finder, at afdøde P. [redacted] varige mén som følge af patientskaden bør fastsættes til 100% som fastsat af Patientforsikringen, svarende til en godtgørelse på 278.500 kr. Godtgørelsen nedsættes med 5% for hvert år, skadelidte var ældre end 59 år ved skadens indtræden. Da P. [redacted] på skadetidspunktet var fyldt 69, nedsættes godtgørelsen med 50%, svarende til godtgørelse for varigt mén på 139.250 kr. Under hensyn til, at P. [redacted] afgik ved døden kun 2 måneder efter stationærtidspunktet, finder nævnet det rimeligt at justere erstatningsbeløbet til 1/5 af det nævnte beløb, hvorfor det fastsættes til 27.850 kr. ekskl. renter.

Erstatning for tab af erhvervsevne ydes efter erstatningsansvarslovens §§ 5-7, hvor en persons skade, efter at skadelidtes helbredstilstand er blevet stationær, har medført varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Erstatningen fastsættes til det kapitalbeløb, der udgør skadelidtes årsløn ganget med 6 ganget med erhvervsevnetabsprocenten. Årslønnen regnes som skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der gik forud for datoen for skadens indtræden. Erstatningen nedsættes med 8 1/2% for hvert år, skadelidte var ældre end 55 år ved skadens indtræden, idet dette dog fraviges helt eller delvist, hvis skadelidte måtte formodes også at ville have været erhvervsaktiv efter det fyldte 67. år. - Patientskadeankenævnet finder, at P. [redacted] erhvervsevnetab som følge af patientskaden bør fastsættes til 100%. Det upåklagede årslønsgrundlag er af Patientforsikringen skønsmæssigt fastsat til

300.000 kr. Nævnet kan tiltræde Patientforsikringens afgørelse, hvorefter P. [redacted] antages at ville have været erhvervsaktiv i yderligere 2 år, og hvorefter erstatningen for tab af erhvervs-evne bør beregnes som $8 \frac{1}{2}\%$ pr. år af den erstatning, der på årslønsgrundlaget ville kunne beregnes efter erstatningsansvarslovens § 6. Dette beløb beregnes derfor således: $300.000 \text{ kr.} \times 6 \times 100\% \times 8 \frac{1}{2}\% \times 2 = 306.000 \text{ kr.}$ Under hensyn til, at P. [redacted] [redacted] afgik ved døden kun 2 måneder efter stationærtidspunktet, finder nævnet det rimeligt at justere erstatningsbeløbet til $\frac{1}{5}$ af det nævnte, beregnede beløb, hvorfor erstatningen fastsættes til 61.200 kr.

Vedrørende udgifterne til advokat finder Patient-skadeankenævnet ikke grundlag for at erstatte disse, idet nævnet i fornødent omfang oplyser sagen."

Af en af sagsøgte indhentet udtalelse af 21. august 2000 fra Arbejdsskadestyrelsen fremgår bl.a.:

".....

Stationærtidspunktet er den 10. maj 1996 på grund af fejlbehandlingen.

Vi er her enige med Patientforsikringen og Patient-skadeankenævnet i deres fastsættelse af stationærtidspunktet til den 10. maj 1996.

Vi er enige i, at stationærtidspunktet relaterer sig til merskaden som følge af den forsinkede diagnosticering af levercanceren.

Vores vurdering er derfor, at stationærtidspunktet skal fastsættes til 10. maj 1996, hvor man på R. [redacted] fandt, at behandling ville være udsigtsløs.

For grundlidelsen, levercanceren, har vi vurderet, at stationærtidspunktet er den 26. november 1992.

Vi har her lagt vægt på udtalelse som er indgået til Patientforsikringen den 24. juni 1997 fra overlæge P. [redacted], hvoraf det fremgår, at hvis diagnosen var stillet i august 1992, ville man utvivlsomt have foretaget resektion af levertumoren, og såfremt der var foretaget en radikal resektion, ville den umiddelbare overlevelse efter resektionen være mere end 90 procent og 5 års overlevelse formentlig være ca. 70 procent. Det fremgår desuden, at efter rettidig behandling med radikal resektion af levertumoren kunne patienten forventes at have en rekonvalescensperiode på 1-2 måneder, hvorefter han ville kunne genoptage sædvanlige aktiviteter.

Vi har ligeledes lagt vægt på udtalelse fra overlæ-

ge F [redacted] af 7.6.1996 og den 12.12.1997, at den pågældende tumortype har en god prognose med mindst 60-70 procents overlevelsesmuligheder ved såkaldt radikal fjernelse, og at svulsten senest skulle være fjernet ultimo 1992 for at være fjernet radikalt og med efterfølgende helbredelse.

Vi har vurderet, at skaden er sket den 26. maj 1992, hvor patienten blev orienteret om, at der var et suspekt område i leveren.

Vi har vurderet, at hvis man den 26. maj 1992 var gået igang med de yderligere undersøgelser, ville patienten have fået konstateret sin leverlidelse og være opereret samt fået relevant behandling således, at stationærtidspunktet ville være skønsmæssigt 6 måneder efter skadens opståen

....."

Der er mellem parterne enighed om, at landsretten tillige træffer afgørelse vedrørende forsørgertabserstatningens størrelse, uanset at Patientskadeankenævnet ikke har omtalt denne erstatning i sin afgørelse.

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaring af sagsøgeren og Merete Ries.

Sagsøgeren har bl.a. forklaret, at hun lærte sin nu afdøde mand, at kende i 1964. Han var meget aktiv og arbejdede på fuld tid og var i det store hele rask, indtil han i 1992 fik konstateret sukkersyge i lettere grad, hvilket han herefter tog hensyn til ved valg af kost. Efter de var flyttet til Lolland, fik han smerter i benene af at gå lange ture, og han gik derfor over til i stedet at cykle. Han begyndte først at "skranke" i vinteren 1995/96, og da han i januar/februar 1996 følte sig meget træt, tog de til Provence. Da de kom hjem igen, fik han lungehindebetændelse, og da han samtidig fik konstateret cancer, var han klar over, at "nu var det sket". Efter sin pensionering fortsatte han som retsmedicinsk konsulent, og efter at han blandt andet af P [redacted] var blevet opfordret til at skrive bøger, indtalte han i perioder hver formiddag et kapitel på bånd, som hun skrev rent om eftermiddagen. I 1996 begyndte han på sin tredje bog, men blev for træt og måtte op-

hvilket underbygges af P [redacted] økonomiske redegørelse samt sagsøgeren og vidnet M [redacted] forklaringer, ifølge hvilke P [redacted] havde flere projekter klar og forventedes at ville fungere som forfatter i mange år endnu.

Sagsøgeren bør i en sag som nærværende kunne få dækket sine advokatomkostninger, når henses til, at skadelidte er afgået ved døden, at skadelidtes bo uden erstatningen er insolvent, og at erstatningsbeløbet er betydeligt.

Vedrørende sagsøgtes anbringende om, at kravet om godtgørelse for varigt mén ikke skulle være faldet i arv, har sagsøgeren gjort gældende, at Patientforsikringen med beregningen og udbetalingen af godtgørelse for varigt mén har anerkendt kravet, som derfor er faldet i arv, og at sagsøgte i øvrigt ud fra almindelige aftaleretlige betragtninger har fortabt retten til nu at bestride dette krav.

Sagsøgte har til støtte for sin frifindelsespåstand gjort gældende, at de foretagne beregninger af erstatning og godtgørelse i det hele er i overensstemmelse med reglerne i erstatningsansvarsloven og gældende praksis. Stationærtidspunktet er korrekt fastsat til den 10. maj 1996, idet det denne dag blev lægeligt konstateret, at man ikke kunne tilbyde nogen behandling af skadelidtes levercancer, som var blevet diagnosticeret den 30. april 1996. Sagsøgtes opfattelse af, at stationærtidspunktet på grund af fejlbehandlingen er den 10. maj 1996, er bekræftet ved Arbejdsskadestyrelsens udtalelse i sagen. Der kan ikke vedrørende fejlbehandlingen lægges vægt på et eventuelt stationærtidspunkt for grundlidelsen, ligesom der ej heller kan tillægges et hypotetisk behandlingsforløb nogen vægt.

Det følger af erstatningsansvarsloven og praksis, at der skal ske reduktion i godtgørelse og erstatning, såfremt skadelidte er død, inden godtgørelsen og erstatningen er beregnet, og at der i den forbindelse skal lægges vægt på, hvor lang tid skadelidte lever efter stationærtidspunktet. Efter retspraksis er der tale om en konkret vurdering, og der skal ikke som udgangspunkt anvendes en reduktionsfaktor på 1/3. Det er endvidere berettiget ved fastsættelsen af reduktionsfaktoren at ta-

ge hensyn til, at der tillige er udbetalt erstatning for tab af forsøger.

I relation til spørgsmålet om godtgørelse for varigt mén har sagsøgte gjort gældende, at dette beløb rettelig ikke er faldet i arv, idet kravet ikke har været anerkendt eller gjort gældende ved sagsanlæg inden dødsfaldet. Patientforsikringen har ganske vist i sin afgørelse af 7. oktober 1997 med henvisning til erstatningsansvarslovens § 18, stk. 2, anset godtgørelsesbeløbet for at være faldet i arv, idet anmeldelse til Patientforsikringen var sket før skadelidtes død, hvilket synspunkt blev tiltrådt af sagsøgte, da dette var i overensstemmelse med dagældende praksis. Denne praksis er imidlertid tilsidesat ved Østre Landsrets 8. afdelings dom af 6. december 2000, i hvilken landsretten i sine præmisser har udtalt, at et lignende krav ikke var faldet i arv som følge af, at det ikke var gjort gældende ved sagsanlæg inden dødsfaldet.

Hvad angår afdødes skønnede resterende erhvervsevne har sagsøgte ud fra de foreliggende oplysninger om afdødes alder og helbredsmæssige forhold været berettiget til at foretage et skøn og i den forbindelse lægge til grund, at skadelidte ville have været erhvervsaktiv i yderligere to år.

Vedrørende advokatomkostninger har sagsøgte gjort gældende, at der ikke i sagen foreligger sådanne omstændigheder, at der kan ske en fravigelse af reglerne i patientforsikringslovens § 13 og § 14, hvorefter Patientforsikringen og sagsøgte i fornødent omfang oplyser sagen.

Landsrettens bemærkninger

Efter de foreliggende oplysninger findes det ikke sandsynliggjort, at XXXXXXXXXXXX, som var 73 år, da han afgik ved døden, ville have været erhvervsaktiv i mere end yderligere 2 år som skønnet af sagsøgte.

Ved fastsættelsen af godtgørelse for varigt mén og erstatning for tab af erhvervsevne findes der at burde tages hensyn til den tid, der er forløbet mellem skadestidspunktet i august

1992 og dødsfaldet, jf. princippet i erstatningsansvarslovens § 15, stk. 3. En rimelig justering af nævnte godtgørelse og erstatning findes herefter at kunne ske ved nedsættelse af beløbene med 1/3, hvorved bemærkes, at sagsøgte med sin afgørelse har anerkendt, at godtgørelse for varigt mén er faldet i arv.

Vedrørende kravet om dækning af advokatudgifter bemærkes, at Patientforsikringen, der fastsætter erstatning på objektivet grundlag, er pålagt en forpligtelse til af egen drift at oplyse sagerne, jf. lov om patientforsikring § 13, og at det i bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 1990/91, tillæg A, spalte 3307, er forudsat, at patienten ikke behøver at engagere en advokat til at varetage sine interesser. Landsretten finder ikke, at der i nærværende sag foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for undtagelsesvis at tilkende sagsøgeren erstatning for advokatudgifter.

Da der er enighed om størrelsen af de øvrige faktorer, som indgår i beregningen af godtgørelse og erstatning, tages sagsøgerens påstande herefter til følge med følgende beløb og renter som nedenfor bestemt:

Godtgørelse for varigt mén:

100%, jf. erstatningsansvarslovens § 4, stk. 1,	278.500,00 kr.
- 50%, jf. erstatningsansvarslovens § 4, stk. 2,	<u>-139.250,00 kr.</u>
	139.250,00 kr.
reduceret med 1/3	<u>- 46.416,66 kr.</u>
i alt	<u>92.833,33 kr.</u>

Erstatning for erhvervsevnetab:

100%, årsindtægt 300.000 kr.x6,	
jf. erstatningsansvarslovens § 6, 1.800.000,00 kr.	
8 1/2% heraf i 2 år, jf.	
erstatningsansvarslovens § 9,	306.000,00 kr.
reduceret med 1/3	<u>- 102.000,00 kr.</u>
i alt	<u>204.000,00 kr.</u>

Erstatning for forsørgertab:

100%, jf. erstatningsansvarslovens § 6 og § 9, og 30% heraf, dog minimum 313.000 kr.,
jf. erstatningsansvarslovens § 13, stk. 1, 313.000,00 kr.
8 1/2% heraf i 2 år, jf. erstatningsansvarslovens § 13, stk. 2, 53.210,00 kr.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, tilpligtes at anerkende, at godtgørelse for varigt mén udgør 92.833,33 kr., at erstatning for erhvervsevnetab udgør 204.000 kr. og at erstatning for forsørgertab udgør 53.210 kr., alle beløb at forrente med sædvanlig procesrente fra den 26. august 1992.

I øvrigt frifindes sagsøgte.

Sagens omkostninger ophæves.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den

P.j.v.

29 JUN 1992

